

Családi csonka-kör

FÉRFIAK

Nyugalom a nyugalomban
 lovunk holdvilágalmomban
 balra esett Magyarország
 bal térdére horkol orkánt
 most tud igazán pihenni
 zöldleveles vizet inni
 vízből lószóval beszélni
 mint az apám olyan lenni
 Béla-apám-Magyarország
 sehonnai nem-mennyország
 mégis dér fölött világlott
 pirostetejű világot
 most már virág-nyugalomban
 lomb a földre ömlött lombban
 maga vágta diófában
 oszlik testamentumában
 László világít helyette
 énekké szelidítette
 apánk csuklócsontját újra,
 hazasimogatja újra
 kantárt csattant újra nyergel
 az elveszett bőrnyereggel
 mi tudunk csak abba ülni
 apánk lelkével csücsülni
 együtt szállni elmerülni
 mint a szárnyasok elülni
 aztán szárnyatlan repülni
 édességtől keserülni

ASSZONYOK

Három nő, három férfi,
 egy ló és csonka férfikör,
 halottait reméli
 vissza a tükör,
 s néha az élő is
 magát halottnak érzi,
 mikor arcát a tükör
 halott arcokkal nézi.

Jaj, Erzsébet, Mária, Izabella,
 megijedtem mert nevetek
 az őszi lombhullásos kertben
 három levéllel rámesett:
 egyik levél a körtefáról,
 másik a vadcserezsznyefáról,
 a harmadik a diófáról —
 elsárgult, mikor rámesett.

Körtefakorona, anyám,
 Erzsébet-napra hült tanyám,
 Mária, vadcserezsznyefám,
 szegény álmaink mosolya,
 Bella, diófám, keserű,
 koporsóm azért ne legyél —
 rámesett három falevél,
 három asszonytól jött levél.

1. HÁZASSÁG

Hasáig ért a hó, mikor
 rohanva vitte át az új családot
 anyja mögé, kit év után
 salakká lányit majd az árok,

lányt szült és elföldelt anyát,
 magzatvíz, tömjénfüst dagálya
 tört be az emeletre, csatakos
 tájat füstölt az ég aljára,

pelenka, lant és szemfödél,
 vakablak etetése parizzerrel —
 áztatott kender az ember,
 köldökén elvérző isten,

Isten veled Ágh Zsófia,
 ég áldjon újnevű Zsuzsánna,
 fáradt alkonyi tarajon
 három ágy való vitorlása.

2. HÁZASSÁG

Volt-nincs, mert minden
olyan elveszithető,
és olyan visszahozható,
és olyan játékon nyerhető,
csak kinyithassam szememet,
fölszárnyal fölém a tető,
csak kinyithassam szememet,

kimossa magát az ágylepedő,
és egy bolyongó nő megáll, Judit,
s Eszter a ketrecében állva
tapsol, mert apja lábnyomát
elvesztette és megtalálta,
akár gumijátékait
kezében tartja lábnyomom,
gyerekkorom, virágkorom
ágyából kiejti.

UTASSY JÓZSEF

Akár a szarvasok

(SZERVÁTIUSZ JENŐ: CANTATA PROFANA)

Az ELÉRHETETLEN FÖLD című
antológia költőinek

Kilencen, akár a szarvasok, Kilencen.

*Atyánk nagy ijának nyilas félholdja kel,
ropog ellenünk, mint rőt láng a berekben.*

*Szemben a vénséges vén Ezüst Öreggel
megállunk, mikéntha csillagra meredten:*

Kilencen, akár a szarvasok, Kilencen!

*Magunkra riadva, patánkra maradva,
énekijesztő lett beszédünk is, zagyva.*

*Házunkból kimartan, hazánkból kiverten,
agancsunk boronál csak a kék hidegben.*

*Ágak, egek bőre horzsolódik tőle:
idő, koronánkat derező idő, te!*

*Jaj, ha megbrong a húr, gordonkán se szebben,
se halálosabban, se szerelmesebben.*

Ha elbrong ama húr az öreg kezekben: